

Hồi Thử Một Trăm Lẻ Tám
GIỮA BẠI VÀ THÀNH

Hai tên tỳ nữ đi dần đến gần, rồi vượt ngang qua họ, chuẩn bị đến khúc quanh.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, đưa tay bắn ra một đạo chỉ phong, nhắm đúng nòng đi sau.

Đài Lương cũng nhanh không kém, cấp tốc lướt ngang qua chàng, vọt mình tới, nhúng gói Nhập Khẩu Mê vào bình rượu, xong rồi lão thoái hậu ngay.

Bạch Thiếu Huy lại bắn ra một đạo chỉ phong thứ hai, giải huyết cho tỳ nữ.

Hành động của cả hai nhanh hơn một thoáng mắt. Nàng tỳ nữ chỉ thấy mắt hoa lên một cái, chẳng hề có cảm giác nào khác lạ, vẫn ung dung bước theo đồng bạn.

Phạm Thù cố chú ý nhìn nhưng vẫn chẳng thấy Đài Lương hành động như thế nào, vội hỏi:

– Đài huynh có thành công không?

Đài Lương nhếch một nụ cười:

– Phạm lão đệ không trông thấy à?

Phạm Thù nhún vai:

– Chẳng thấy gì cả.

Đài Lương cười:

– Nếu để cho Phạm lão đệ nhìn kịp thì còn gì gọi là tài ba nữa?

Phạm Thù tán:

– Thân pháp và thủ pháp tuyệt diệu, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Đài Lương lắc đầu:

– Đùa với lão đệ cho vui thôi chứ có gì tài ba đâu, trên giang hồ còn nhiều tay giỏi hơn huynh lắm.

Lão vẫy tay:

– Minh đi là vừa.

Lão đỡ tuyệt kĩ, mọp mình lủi như một con chuột giữa các luống hoa, tiến dọc theo hành lang. Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù cũng theo sát lão.

Tận đầu hành lang có một tòa tiểu viện, trước viện cũng có bồn hoa, ao cá, cầu nhỏ, giả sơn. Diện tích khuôn viên tòa tiểu viện không rộng lắm, song cách bố

trí cực kì tân kì, biến nơi này thành một nơi vô cùng trang nhã.

Mặt tiền tòa tiểu viện là một gian khách sảnh, hai tỳ nữ đã đến đó rồi và đang sắp đặt các món ăn lên bàn.

Bên tả khách sảnh có khung cửa sổ, màn che màu vàng nhạt, có lẽ bên kia cửa sổ là thư phòng của Hàn Khuê. Vì gian khách sảnh ngăn chặn nên ba người Bạch Thiếu Huy không thể nghe rõ cuộc đàm thoại đang diễn ra nơi thư phòng giữa Hương Hương và Hàn Khuê được.

Bạch Thiếu Huy day qua phía Đài Lương định hỏi gì đó, nhưng chợt phác giác ra lão đã biến đâu mất dạng.

Phạm Thù nóng nảy, không cần hỏi ý Bạch Thiếu Huy đã vội len theo các khóm hoa, đến cạnh thư phòng áp tai nghe ngóng.

Nơi khách sảnh, dọn thức ăn lên bàn xong, một tỳ nữ sang thư phòng nghiêng mình cung kính nói:

– Bàn đã dọn xong, xin mời công tử và tiểu thư dùng bữa.

Thì ra trước mặt Hương Hương bọn tỳ nữ không gọi Hàn Khuê bằng Đường chủ mà chỉ gọi là “công tử”, có lẽ đó là do lệnh của Hàn Khuê, bởi y muốn dấu thân phận mình, mà cũng muốn dấu luôn địa phương này là Phân cung của một tổ chức trong võ lâm.

Hàn Khuê gật đầu, đoạn đứng lên từ từ bước ra cửa, ra ngoài phòng ăn. Hương Hương cũng đi theo y, hôm nay nàng mặc chiếc áo màu hồng, trông đẹp lạ lùng.

Họ sang phòng ăn, kéo ghế ngồi đối diện nhau, hai tỳ nữ phân ra đứng hầu hai bên.

Hương Hương không biết uống rượu nên chỉ ăn, Hàn Khuê thì vừa ăn vừa uống, vừa vui vẻ nói chuyện với nàng. Y nói:

– Trưa hôm nay mẹ nuôi đã về đến, người nghe nói ngu huynh đã tìm ra hiền muội nên có bảo ngu huynh sau bữa cơm tối này đưa hiền muội vào cho người biết mặt.

Hương Hương hỏi:

– Đưa vào đâu?

Hàn Khuê mỉm cười:

– Vào Cung chứ còn vào đâu nữa?

Hương Hương trố mắt:

– Vào Cung? Mẹ nuôi ở trong Cung?

Hàn Khuê gật đầu:

– Phải, đây là Phân cung Vu Sơn, tùy thuộc Hoán Hoa Cung.

À! Bây giờ y lại tiết lộ địa phương này với Hương Hương, có lẽ để gây áp lực tinh thần cho nàng.

Hương Hương càng kinh ngạc:

– Hoán Hoa Cung?

Rồi nàng nghiêng đầu, suy tư một chút:

– Chẳng như tiểu muội có nghe mẹ nói đến Hoán Hoa Cung một lần...

Hàn Khuê chú ý:

– Bá mẫu nói thế nào?

Lúc đó Bạch Thiếu Huy đã đến bên cạnh Phạm Thù, cũng áp tai nghe ngóng, nghe đến đó chàng giật mình thầm nghĩ:

– “Không xong, dường như Hàn Khuê đã có vẻ nghi ngờ gì rồi...”

Hương Hương cố nhớ, nhưng kí ức của nàng mờ lung quá, cuối cùng lắc đầu thốt:

– Chịu thôi, tiểu muội chẳng nhớ nổi mẹ nói về Hoán Hoa Cung thế nào, bất quá tiểu muội chỉ nghe ba tiếng “Hoán Hoa Cung” quen quen vậy thôi.

Hàn Khuê dịu giọng:

– Nếu đã không nhớ rõ thì thôi, cần gì hiền muội phải nhọc lòng suy nghĩ? Đợi khi gặp mẹ nuôi thì hiền muội sẽ biết ngay.

Hương Hương hỏi:

– Mẹ nuôi là người thế nào hả đại ca?

Hàn Khuê điểm một nụ cười:

– Hiền muội đừng sợ, mẹ nuôi rất hiền, thấy người một lần rồi thì hiền muội sẽ mến liền, mến mãi, người sẽ dành cho hiền muội tất cả cảm tình...

Y nâng chén rượu, uống cạn, cử động đó dường như để che lấp một ý niệm gì mà y sợ hiển lộ ra trên gương mặt y,

Bạch Thiếu Huy nghĩ thầm:

– “Cứ uống đi, uống càng nhiều càng tốt! Ta chẳng mong gì hơn cả”

Hàn Khuê uống xong, vừa đặt chén rượu xuống thì tỳ nữ đã lập tức châm đầy, hắn cũng chẳng suy nghĩ, lại cầm lên uống cạn.

Vừa lúc đó, đang nấp trong bụi hoa, Đài Lương vụt đứng dậy, nhún chân nhảy lên nóc nhà, đảo lộn thân hình, đầu xuống chân lên, móc nơi mái ngói, đưa tay chụp mép lỗ thông gió, chui mình vào.

Bạch Thiếu Huy khen thầm:

– “Thuật khinh công của lão thật tuyệt diệu, nhưng vào lúc này là sớm, e rằng có hại hơn là có lợi. Tại sao lão gấp thế?”

Theo kế hoạch do Bạch Thiếu Huy chỉ định thì chàng phải giả mạo Thần Long Đường chủ, đích thân hộ tống những nhân vật mà họ sắp giải thoát ra khỏi Thiên Lao, muốn giả mạo Đường chủ thì đương nhiên phải ức chế y. Vì sợ dùng vũ lực sẽ làm kinh động Phân cung, xảy ra xung đột thì bất lợi nên họ mới phải dùng kế, và cái kế đó đang được thực hiện với loại thuốc Nhập Khẩu Mê làm phương tiện.

Phân Đài Lương thì lo giải cứu Hương Hương, muốn giải cứu nàng thì phải có thuốc giải mê của Hàn Khuê, do đó lão định đột nhập vào thư phòng của hắn tìm thuốc giải trước khi hạ thủ...

Nhưng thư phòng cách khách sảnh bằng một khung cửa sổ, cửa sổ lại chỉ có mỗi tấm màn mỏng che hờ, từ bên đại sảnh nếu có ai để ý thì tất sẽ nhìn được những gì xảy ra bên thư phòng.

Đài Lương dám vào thư phòng trong lúc Hàn Khuê còn đang ngồi ăn uống bên kia thì kể ra cũng là gan dạ lắm.

Theo ống thông phong chuyên vào phòng, Đài Lương buông mình đáp xuống nhẹ nhàng, nhón gót đi khắp gian thư phòng lục soát. Tìm mãi chẳng thấy gì, lão dừng chân nơi góc phòng giương mắt chuột nhìn tả ngó hữu.

Bỗng lão thâm cầu nhàu:

– À! Thì ra hắn mang giải dược bên mình, thảo nào mà ta không tìm ra. Được rồi, vậy thì không cần lấy bây giờ, chốc nữa lấy cũng chẳng muộn.

Bên ngoài phòng ăn bỗng có tiếng Hương Hương kêu:

– Đại ca say rồi phải không?

Đài Lương hết sức mừng rỡ, cho rằng Nhập Khẩu Mê đã phát công hiệu. Lão bước đến gần khung cửa ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy Hàn Khuê mặt đỏ bừng bừng, gục đầu nơi mép bàn ngất lịm.

Một tỳ nữ cũng kêu lên:

– Lạ thật, công tử là tay có tửu lượng khá, tại sao hôm nay lại dễ say như thế?

Nàng kia thốt:

– Lệ thư và tiểu thư đều công tử vào thư phòng đi, tôi đi lấy khăn ướt lau mặt cho công tử.

Đài Lương có khi nào để Hàn Khuê bị đưa đi nơi khác? Lão lấy trong mình ra một hoàn sáp, dùng ngón tay bóp vỡ lớp vỏ bên ngoài rồi búng thẳng về phía Hương Hương và hai tỳ nữ.

Đồng thời tay kia vén bức màn rộng ra một chút, tỳ nữ trông thấy lão, kêu thất thanh:

– Có người! Có người bên thư phòng...

Vật mà Đài Lương bung vào phòng là Mê Đan, chỉ nghe một tiếng nổ khê rồi trong khoảnh khắc khói nhạt đã bốc lên tỏa rộng khắp gian phòng, Hương Hương và hai tỳ nữ ngửi phải hơi khói lập tức hôn mê ngay.

Đài Lương chờ một chút rồi lấy một hoàn thuốc giải mê ngậm trong miệng, đoạn vén màn bước vào.

Nhìn Ngọc Phiến Lang Quân Hàn Khuê gục đầu cạnh mép bàn, Đài Lương nhếch nụ cười khoái trá:

– Cuối cùng thì người cũng chẳng thoát được khỏi tay ta.

Lão đưa tay mò mò trong người Hàn Khuê.

Đột nhiên có một tiếng cười lạnh nổi lên, Hàn Khuê đang gục đầu cạnh mép bàn đã vụt ngẩng mặt lên, một bàn tay đưa ra nhanh như chớp, năm ngón đã chụp trúng mạch môn của Đài Lương.

Đài Lương hoảng hồn, đưa cao bàn tay kia định đánh thẳng xuống đỉnh đầu Hàn Khuê với hết sức bình sanh, nhưng Hàn Khuê đã cười nhạt bóp mạnh năm ngón tay, Đài Lương chỉ thấy toàn thân run rẩy, buông thõng tay không còn khí lực gì nữa.

Hàn Khuê đứng thẳng người lên, trầm giọng:

– Tôn Nhất Phương, người to gan thật, dám mang thuốc mê định hại bốn tòa, người có biết là người đã làm việc quá ngu dại không? Người làm thế thì có khác gì múa búa trước cửa Lỗ Ban?

Bị đối phương nắm chặt mạch môn, Đài Lương không còn một điểm khí lực, mồ hôi đổ thành hạt to chảy xuống mặt, rơi trên áo. Lão cắn răng, im lặng.

Hàn Khuê khẽ lỏng năm ngón tay, tiếp nối:

– Bốn tòa niệm tình người dù sao cũng là một thủ hạ đắc lực trong nhiều năm qua nên có thể tha cho người một lần đại đột, song người phải cung khai ra đồng đảng còn có những ai.

Đài Lương vẫn im lặng.

Vừa lúc đó, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù xuất hiện, cả hai chưa vào phòng mà chỉ đứng yên nơi thêm khách sảnh, khẽ hắng giọng.

Hàn Khuê nghe thấy, giật mình hét lớn:

– Kẻ nào đó?

Phạm Thù lên tiếng:

– Thuộc hạ là Lục Trường Sanh, có việc khẩn cấp muốn báo cáo với Đường chủ.

Hàn Khuê trầm gương mặt, chớp mắt nhìn cả hai người. Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, trong lốt Lục Trường Sanh và Dao Năng, đứng nghiêm, buông thõng

tay, ra dáng vô cùng cung kính. Tuy nhiên cả hai thở mạnh hơi bình thường một chút, chứng tỏ cho Hàn Khuê thấy rằng sự việc mà cả hai sắp báo cáo là vô cùng nghiêm trọng.

Hàn Khuê lạnh lùng hỏi:

– Việc gì?

Phạm Thù đáp:

– Tôn Đội trưởng bị ám sát, hiện thi thể đang nằm trên vũng máu trong phòng...

Hàn Khuê thoáng biến sắc, day qua Đài Lương:

– Người không phải là Tôn Nhất Phương?

Phạm Thù nhìn Đài Lương, vờ kêu lên:

– Đường chủ! Người này....

Qua một thoáng sửng sốt, Hàn Khuê lấy lại bình tĩnh, lập tức chế ngự huyết đạo của Đài Lương rồi bảo Phạm Thù:

– Người hãy mang hắc đi giam vào Thiên Lao, tra nghiệm lai lịch của hắc, ta sẽ đích thân hỏi cung sau.

Y trầm ngâm một chút, lẩm bẩm:

– Tặc nhân sát hại Tôn Nhất Phương, lại còn giả mạo đột nhập vào đây thì tất phải có một mưu đồ gì đó quan trọng lắm, và chắc chắn phải có đồng đảng, nếu không thì chẳng khi nào hắc dám đơn phương thâm nhập nội địa của chúng ta đâu.

Y day qua Phạm Thù, nói tiếp:

– Lục đội trưởng, người hãy lập tức phóng tín hiệu báo động khắp Phân cung, cho mọi trạm canh phòng bị, đồng thời tuần tra truy tìm đồng đảng của gian tặc. Nhất định chúng còn lảng vảng đâu đây để chờ tên này.

Phạm Thù vâng một tiếng, bước tới bế xốc Đài Lương lên mang ra hành lang.

Bạch Thiếu Huy tới gần, khẽ vung tay mấy lượt, chỉ trong thoáng chốc đã giải khai huyết đạo cho lão.

Lúc này Hàn Khuê đã xoay mặt qua phía Hương Hương, chuẩn bị giải cứu nàng nên không thấy được hành động của Bạch, Phạm hai người. Chỉ khi hắc nghe có tiếng động sau lưng, giật mình quay đầu lại thì mới thấy Đài Lương đã được giải huyết và đang đứng lên.

Vốn có nhiều kinh nghiệm giang hồ, y biết ngay mình đã bị địch lừa, chỉ khẽ phát tay áo, một chiếc quạt đã nằm gọn trong bàn tay y. Hàn Khuê nhếch môi cười lạnh, trầm giọng nói:

– Sát hại Tôn Nhất Phương có phải chính là do các người chủ động không?

Phạm Thù mỉm cười:

– Đường chủ nói không sai.

Hàn Khuê lạnh lùng nói:

– Các người có biết rằng hành động đó sẽ đưa các người đến chỗ chết không?

Phạm Thù cười ngạo nghễ:

– Vì tự tin rằng mình không thể chết nên chúng ta mới làm như thế.

Hàn Khuê cười mỉa:

– Còn lâu các người mới có hy vọng thoát khỏi nơi này.

Phạm Thù ngẩng cao đầu:

– Chúng ta vâng lệnh hành sự, có ai dám cản trở mà không thoát ra khỏi nơi này được?

Hàn Khuê trở mắt:

– Các người vâng lệnh ai?

Phạm Thù day qua Bạch Thiếu Huy, nghiêng mình như thuộc cấp đối với cấp trên, cung kính nói:

– Sứ giả hãy đưa phù lệnh cho hấn xem.

Bạch Thiếu Huy từ từ đưa tay vào mình lấy ra chiếc ngọc bài, đưa cao lên, hét lớn:

– Hàn Khuê, người đã thấy phù lệnh của Phu Nhân, sao còn chưa chịu đưa tay cho ta trối?

Hàn Khuê nhận ngay ra đúng là Bách Hoa phù lệnh của Hoán Hoa Phu Nhân, y biến sắc, nhưng đột nhiên lại ngẩng mặt lên không cười dài, mắt chớp chớp đầy tia sáng lạnh lùng tàn khốc. Y nói gần từng tiếng:

– Các người tưởng rằng bốn tòa dễ mắc mưu lắm sao?

Phạm Thù quát to:

– Người dám kháng cự lệnh trên?

Hàn Khuê không đáp, chỉ trầm giọng nói theo ý của y:

– Trước hết ta sẽ bắt các người, tra tấn cho đến khi nào các người chịu cung khai ra kẻ chủ sự.

Phạm Thù hừ lạnh:

– Người tự tin là làm được điều đó ư?

o O o